

ALEKSZANDR DUGIN

Az erotika idealizmusa

Iso pillantásra az erotika problémája nem igazán politikai téma. Nincs semmiféle viszonya sem a politikai tervekhez, sem a pártokhoz, sem a parlamenti vitákhoz. Kortársaink pragmatista megközelítése az emberi életnek ezt a szféráját már régen a közönséges anyagi örömök (vagy traumák) kategóriájába sorolta; csupán az emberi lét legleszállítottabb aspektusai figyelembevételénél fontosabb – olyanoknál, mint az evés, lakás, ruházkodás, pénz, stb. Más oldalról ez erotizmus, mint soha korábban, mindenütt és nyíltan van jelen mindennapi realitásunkban – a szexuális szférához tartozó célzások, utalások, asszociációk nemcsak a kultúrát hatják át, hanem meghatározott gazdasági és hétköznapi formákat is (például reklámokat, design-t, feliratokat és így tovább). A szex leginkább anyagi és nyílt formájáig, fiziko-vegetatív mechanikájáig lealacsonyítva, mint valamiféle közös nevező van jelen a modern kultúrában; ebben a szerepben a marxisták divatjamúlt materializmusát helyettesítve lép fel, kizárva minden, az ideológiát, a vallást, a kultúrát illető vonatkozást, a „termelési viszonyok” analíziséből következőnek tartva, durván fizikai formájára redukálva. Úgy tűnik, a „termelési viszonyok” helyét mostanság a „nemi viszonyok” foglalták el. A „vágy”, a „libidó”, a „komplexusok”, a „perverzitás”, a „frusztráció” stb. legközönségesebb képzetei miatt, mostantól az emberi pszichikum viseli ezek következményeit.

Az erotikához való ilyen viszonyulás azonban egyáltalán nem magától értetődő. Látzólagos nyilvánossága ellenére, egy meglehetősen mesterségesen megszerkesztett értékrendszerről van szó, egy sajátos ideológiáról, amelyet kortársainkra próbálnak erőszakolni, mint valami nyilvánvalót és természetest. A valóságban, az adott esetben van köztünk az „erotika materializmusához”, amely a szexualitás legalacsonyabb testi formáit önmagukban fogadja el; nem szükséges megmagyarázni, de éppen ezek végett redukálják az emberi pszichológiát erre a szintre. Az „erotika materializmusa” (erotikus materializmus) mint gondolkodási forma kéz a kézben jár a liberális világszemlélettel. Ugyanolyan arcátlansággal, mint amilyen a marxisták a szellem magasabb rendű megnyilvánulásait és a szent, isteni kinyilatkoztatást mint materiális és gazdasági törvényszerűségek következményeit magyarázták, ugyanúgy a mai liberálisok mindent, ami korlátoltságuk és banális látókörük keretébe fér, a „nemi elhajlás”, a „komplexusosság”, a „perverzitás” kategóriájába sorolnak. Az absztinencia is, a szenvedély is, az aszkézis is, a morál is, a szerelmi örület is azonban egyformán számot vet a liberálisok anomáliáival és a (liberálisok számára) veszélyes politikai következményekkel. *A szenvedély hősi típusokat nemz, amelyek diktatúrákhoz és „fasizmus”hoz vezetnek. A merev morál a*

„teokrácia fenyegetését” és az „emberi igazság” megsértését hordozza magában. Az absztinencia az intellektuális szublimációt mozdítja elő, ami árt a problémamentes, működőképes „piacnak”. A világban a szexus egyenértékű tényezőként van besorolva a fogyasztás társadalmi szisztémájába: egy az áruk közül, egy a szolgáltatások közül, egy a szociális-gazdasági magatartásformák szférájából. De így, tekintve, hogy így vagy úgy minden embert érint a gyakorlatban, a szexus bizonyos analógiába kerül a „gazdasági csereegységgel”, egyfajta saját „pénz”. Innentől az erotika előrehaladott kommercializációja, ami nemcsak a prostitúciót stb. érinti, hanem magát a házasság intézményét is, a modern világtársadalomban mindinkább „kereskedelmi szerződésre” emlékeztetve.

Régóta megfigyelhető, hogy az emberek minél többet beszélnek az erotikáról, annál kevésbé ismerik. Pontosan így a modern társadalomban is: minél nyíltabbá, pornografikusabbá válik a hétköznapi erotikus kultúra, annál tágabb körben terjednek el a mindennapi életben a szexuális képek és témák; minél hozzáférhetőbbé és szemléletesebbé válik a nemi realitás, annál gyengébb és erőtlenebb a valódi kapcsolat férfi és nő között, s annál több ember hajlamos a szexuális érintkezés fő vonulatához való „kapcsolódásra” – patológikus agyrémekhez és megmérgezett álmokképekhez, a világban tévelyegve. A szexus „demokratizációja” nem előrehaladáshoz, hanem a valódi nemi kapcsolatok lecsökkenéséhez vezet. A statisztika kimutatja, hogy a valódi nemi élet jóval gazdagabb, nagyszerűbb és bőségesebb ott, ahol kifejezetten szigorú erkölcsi normák uralkodnak, ahol a szexus csak a számára kijelölt kulturális-szociális keretek határain belül nyilatkozik meg, s nem ezen kívül, az emberi élet más szférájában, ahogy a liberális társadalomban bekövetkezett.

Ha az „erotika materializmusa” a liberális ideológia elidegeníthetetlen részeként jelenik meg, akkor a liberalizmus ellensége számára teljesen logikus, hogy saját erotika-értelmezése fogalmazódjék meg; szilárdan rögzíti „erotika-ideológiáját”, „erotika-programját”. Mindemellett természetes, hogy ma olyan programnak kell gyorsan és egyszerre általános érvénnyel elterjednie, amely ennek a problémának világi kezelése.

A velünk antiliberalisokkal szembeni gyűlölködő tagadás logikája szerint mégis lehetővé válik az erotika szférájához való viszonyulás, a *mi* erotikánk, a *mi* szexuális ideológiánk alappontjainak sürgős megfogalmazása:

1. Az erotika nem pillanatnyi emberi gyengeség, hanem potenciális emberi erő.
2. Az erotika nem magától értetődő, hanem hatalmas rejtély és mély titok, a megfejtés egy – a feladat mindenkié.
3. Az erotika elsősorban – intellektuális, másodsorban – pszichologikus és csupán harmadsorban – testi.
4. Az erotika összefügg a szakrális erőkkel és energiákkal, következésképpen principiálisan kívül áll a gazdasági és fogyasztói viszonyokon; nem öltheti „kereskedelmi áru” formáját.

5. Az erotika, lévén saját természetén keresztül a titkokhoz, a létezés éjjeli oldalához kapcsolódik, nem kell, hogy meghonosodjék a nappali világban, hétköznapi összefüggésekben.
6. Az erotika – intim, összeegyeztethetetlen a szocializációval; a személyiséghez tartozik, nem pedig a realitás társadalmi szintjéhez.
7. Az erotika nem ismeri az egalitarianizmust, nem létezik benne a „nemek egyenlősége”; szigorú hierarchián alapszik, melyben a férfi a vezető, a nő pedig – alárendelt helyzetben van.
8. Az erotika megvalósulhat aszketikus formákon keresztül is, ami bizonyos esetekben nemcsak általános módon, hanem az erotika megvalósításának magasabb rendű útjain is megjelenik.
9. Az erotikának egy rituális és szimbolikus karaktert kell hordoznia; ez különösen vonatkozik a házasságra, a szent titkok közül jelenítve meg egyet.
10. Csak az olyan erotikát, amely megfelel a 9. pontnak, lehet normálisnak és teljes értékűnek tekinteni; a „liberális erotizmussal”, az „erotika materializmusával” helyettesítve ezt, a patológia, abnormitás és szexuális elhajlás beismerése követi.

A Konzervatív Forradalom ideológiája mindent átfogó. Magasrendű princípiumaiból származóan nem nehéz megfogalmazni a pozíciót, amelyet a konzervativizmus harcossainak a valóság legkülönbébb szintjein, minden konkrét esetre alkalmazva kell elfogadniuk – a metafizikaitól és vallásitól a politikaiig, etikaiig és szociálisig. A konzervatív forradalmárok pozíciójának lényegében szélsőséges, extrém „erotikus idealizmusa” való eredeti beállítottság mutatkozik meg. A mi „erotikus idealizmusunknak” semmi köze az oroszországi forradalom előtti értelmiség morális fantazmáihoz, különböző hangnemen szajkózva Szolovjev és követői félisteni, félprofán fikcióit. A mi viszonyunk a nemek kérdéséhez a Tradíció princípiumain, a szakrális doktrínákon alapul, de következképpen, a mi „idealizmusunk” – nem egyszerűen absztrakt ábránd és intellektuális „szublimáció”, hanem a lehető legnagyobb mértékben valóságos és objektív szemlélet: a célokban gyökerező ontológia mélységeiben, és ez egyediben gyökerező nemek ontológiájában.

Szemben a bitorlással, az erotika kiforgatásával a liberális világban, szemben a Szerelem nagy titkának durva profanizálásával, mely ennek az átkozott kereskedő civilizációnak a gyakorlatában megvalósul, szemben a diadalmas Érosz banalitások mocsarába fojtásával – mindezzel szemben »keresztes hadjáratot« indítunk, a Konzervatív Forradalom minden nemes lovagjának keresztes hadjáratát.

„Ön, vagy halál!” – ez volt a jelmondata a pompás, hősi, ragyogó, fényes Középkornak, áhítatosan szilárdítva meg a legtisztább arisztokratikus ideálokat, és emellett szigorúan tiporva el a tömeg pimasz közepszerűségét.

„Ön, vagy halál!” – ezt mondja az »Új Középkor« embere, ezt a Nagy Észak gyermekei, a fehér testvérek, visszatérve a történelembe, hogy újjáteremtsék a valóban szellemi értékeket, és kíméletlenül eltapossák a kígyót, amely az utóbbi két-három évszázadban hájas kizsákmányoló, primitív proletárok és gyáva értelmiségiek gyülekezetévé változtatta a civilizációt.

„Ön, vagy halál!” – hát csak remegjenek azok, akik feltételezik, hogy a „társadalmi szerződés” vagy „közös megegyezés” biztosítja a jelen világ stabilitását, tartósságát és nyugalomát; a *mi* kívánságunkon, a *mi* hódolatunkon, a *mi* hőstettünkön keresztül brutálisan lesz elsöpörve, elhamvasztva, hidegen megsemmisítve – így cselekszenek a nemes szívű lovagok minden akadállyal szemben, felnöve a Gyönyörűség Hölgyhöz, a Nagy Célhoz vezető áldozattá és férfissá válás útján.

fordította: KIRÁLY LILIAM

Pannon Front 10., 4–5. Az elektronikus változatot szerkesztette: F. V. A.

